

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 19. března – Sv. Josefa

Drazí věřící,

blahoslavený P. Rupert Mayer SJ řekl v jedné své promluvě v Mnichově v říjnu 1920 následující: *Záchrana našeho národa nepřijde ze zahraničí (od Wilsona, z Versailles, od Internacionály), ona musí přijít od nás samých. Nevzejde však z ústavy, ze zákonů, z trestních ustanovení, tedy z vnějších pomocných prostředků, ale musí vzejít z nitra. Obnova národa musí být obnovou srdcí, proměnou vnitřního člověka. Tato obnova srdcí musí spočívat v důsledném odvrácení se od bezbožnosti, od čirého kultu tohoto světa a ve zmužilém návratu k víře v Boha, ke křesťanskému duchu. Jak propastně hluboko jsme tu klesli. Když v této souvislosti srovnám své zážitky z válečného pole s poměry, jak se vyvinuly během války a revoluce, připadá mi, jako kdyby to, co jsem zažil v poli, nebyla skutečnost, ale krásný sen. Venku v nejvyšší míře vzkvétal pocit soundělosti. A dnes? Národ je vnitřně rozervaný a rozštěpený jako snad ještě nikdy; všude vidíme jednostranné vyzdvihování stavovských zájmů bez ohledu na obecné blaho, mrzké prospěchářství, bezohledné sobectví a ziskuchtivost, nejsprostší vykořisťování příslušníků vlastního národa lichvou a šmelinou, nevraživost, odpor, ano i nenávisť jednoho stavu k druhému. Nedostatek solidarity jde tak daleko, že se dokonce příslušníci téhož socialistického směru pronásledují s až neuvěřitelnou nenávisť. Zde se musí napnout síly, jinak je náš národ odsouzen k zániku. Ano, přesně totéž, co platilo o německém národě ve dvacátých letech a co se žel Bohu do značné míry naplnilo, platí i pro nás dnes, je nutno napnout síly k životu z víry, jako je napnuli naši předkové již vícekrát v mnohých zkouškách, z nichž vzešel náš národ obnoven a posílen.*

Buď se náš národ v této hluboké krizi, která je na prvním místě krizí víry, vrátí k víře našich předků, víře cyrilometodějské a svatováclavské, nebo ztratí svoji budoucnost. A je to možná paradoxně i nynější zkouška, která přišla v podobě virové nákazy, která vybízí k semknutí se, k zamyšlení o smyslu života, o jeho hlavním cíli, o cestě k němu a o nastoupení cesty obnovy.

Nyní se budou vyjevovat smýšlení a charakterové rysy, které za běžného života někteří lidé dokáží umně skrývat. Ukáže se sobectví či obětavost, ctnosti oproti nezřízené sebelásce, objeví se Josefové z Arimathie a Nikodémové či pohanští setníci s rovným charakterem oproti některým zbožným horlivcům, kteří dbají hlavně o vlastní náboženské zájmy, byť by to bylo na úkor bezpečnosti druhých, nebo dání prostoru potřebnějším. Dle

povolání a osobních schopností je doba současné zkoušky i příležitostí k charitativní lásce, byť by spočívala v potěšení těch, kteří jsou osamoceni, telefonátem, vytištěním a doručením informačního letáku pro věřící, kteří nemají internet, a jinou „maličkostí“, která potěší už tím, že na člověka někdo myslí a není ve svých starostech opuštěn mezi čtyřmi stěnami svého bytu.

Pro obnovu společnosti po překonání současné zkoušky a pro předcházení dalším Božím trestům je však na prvním místě nutná duchovní obnova, obnova katolické Církve, její vnitřní obnova, oprostění se od zesvětštění, návrat k duchu oběti, pokání a služby Hospodinu. Jen tato změna smýšlení může přinést hojná kněžská a řeholní povolání, která oživují církev obětí a modlitbou. Hlavní životodárný pramen je mešní oběť – kalvárská oběť našeho Pána Ježíše Krista přinášená na našich oltářích. Tento rajský pramen obnoveného stvoření prýští již 2000 let k napojení všech poutníků k věčné blaženosti, jimiž jsme my všichni v Církvi bojující, bojující o rozšíření Kristovy královské vlády lásky a pokoje už zde na zemi, o rozšíření této vlády, která je jediným pravým a trvalým zdrojem pokoje v národech a mezi národy.

Je jistě důležité modlit se za nás, za naše rodiny, za náš národ i všechny ostatní a vyprošovat si ochranu v době zkoušek, ale toto dílčí dobro musí být vyprošováno jako součást vyššího dobra a hlavního cíle našeho života – věčné spásy. Pokud by ochrana a zásluha v pozemských zkouškách a křížích měla být pouze příležitostí k dalším urážkám Božím, nebyla by požehnáním, alebrž prokletím.

Některé Vaše otázky byly směřovány k našemu vztahu k pokynům a rozhodnutím českých biskupů. Co se týče církevněprávních záležitostí, platí zásada vyřčená naším zakladatelem Msgr. Marcellem Lefebvrem: Pokud se jedná o platnost aktů a církevněprávní rozhodnutí pozitivního práva nejsou v rozporu s přirozeným či zjeveným zákonem, jsou tato platná a závazná s tím, že je interpretujeme v duchu tradice církevního práva a nadto doporučujeme dle možností zachovávání praxe před případnou liberalizací dané materie. To se týká například církevních překážek manželství, postního řádu, ustanovování zasvěcených svátků apod. Rozhodnutí v této oblasti je i všeobecná dispensa od nedělní účasti na mši svaté, která je opodstatněná a není důvod ji neakceptovat (kněží FSSPX v ČR by měli v této situaci možnost pouze udělit dispensu pro jednotlivé případy, nebo objasnit nemožnost). Kde nadto existují legitimní rozhodnutí v rámci řádné jurisdikce a užití těchto rozhodnutí nenutí věřící podřídit se koncilní církvi,

nemůžeme užívat jurisdikci mimořádnou (např. máme-li v současnosti od papeže zpovědní jurisdikci, nelze se odvolávat na mimořádnou jurisdikci; pokud by biskupové byli ochotni našim kněžím poskytovat řádnou jurisdikci k uzavírání manželství našich věřících, nemohli bychom je uzavírat s jurisdikcí mimořádnou, neboť by to vedlo k neplatnosti apod.). Pokud některý z českých biskupů řekne v dané situaci něco smysluplného, není důvod to odmítat a lze se tím inspirovat, což odpovídá i principům, o kterých jsem hovořil na svátek sv. Tomáše Akvinského. V duchu těchto principů ovšem nepřijímáme vše nekriticky, něco musíme i rázně odmítnout, jako je například pokyn k podávání Nejsvětější Svátosti na ruku. Při této bezbožné praxi mimo jiné dochází pravidelně k znesvěcování úlomků svátostného Krista, nehledě k tomu, že podávání na neumytou ruku po cestě do kostela je velmi nehygienické, na rozdíl od podávání do úst, tedy na **řádně vyplazený jazyk**, kde se nebezpečí kontaktu s přijímajícím minimalizuje.

Pokud ČBK objasňuje právní základ vztahu registrovaných církví a náboženských společností k rozhodnutí státu a možnost činnosti jejich duchovních, je to pro nás užitečné a jedná se o právní praxi, na kterou se můžeme i my odvolat.

Důvěra v pomoc Boží je důležitá, stojí na prvním místě, ale i dnes platí, že Bůh zpravidla pomáhá ve své Prozřetelnosti skrze stvořený svět, což kromě pevné víry vyžaduje i uchování zdravého rozumu a soudnosti, abychom nedopadli jako zbožný kostelník z následujícího příběhu: *Přišla povodeň, a když voda začala stoupat, věřící odešli z kostela u řeky do bezpečí. Jen kostelník na napomenutí kněze nedbal a zůstal v kostele s tím, že ho Bůh ochrání. Když už bylo v kostele dva metry vody a kostelník stál na kůru, připluli na člunu záchranáři, aby ho odvezli. On se jim vysmál, že nemají žádnou víru, příkře pomoc odmítl, a kdyby nebyl na místě Božím, snad by i nějaké to hrubé slovo padlo. Ale byl to zbožný kostelník a na své příkladné zbožnosti si zakládal. Když voda stoupala dál, vylezl přes věž na střechu a volal k Pánu Bohu o ochranu, vzýval všechny svaté a Nejsvětější Pannu. Vtom přiletěl policejní vrtulník a policisté ho chtěli zachránit. Opět to odmítl s tím, že nad ním bdí celý nebeský dvůr, a tudíž se mu nemůže, ba spíše pro jeho funkci ani nesmí, nic stát. Voda kostel podemlela, kostel se zřítíl a kostelník v jeho troskách a běsnícím vodním živlu bídně zhynul. Kostelník předstoupil před Hospodina a začal si stěžovat. Tolik jsem k Tobě volal a kde byla Tvá pomoc? Celý život Ti zbožně sloužím a Ty nic! I pravil Hospodin: Co jsem měl ještě učinit? Dal jsem ti napomenutí skrze kněze a*

neposlechl jsi ho. Poslal jsem pro tebe člun a pyšně jsi ho odmítl. Už jsem tě chtěl ponechat trestu, který jsi sobě přivodil svojí umíněností, ale Matka Mého Syna, Panna Maria, se svatými patrony Mne obměkčila, a tak jsem se slitoval a poslal ti vrtulník. Odmítl jsi nastoupit a zahubil jsi sám sebe.

Je tedy důležité prosit o Boží pomoc a doufat v ni a v případných křížích nemoci a smrti vše odevzdávat skrze ruce naší nebeské Matky Panny Marie do rukou Božích, ale zároveň zachovávat pokyny odborníků k varování se nákazy a jejího případného šíření, což nám ukládá i láska k bližnímu.

Praktické pokyny z naší strany v souladu s opatřeními státu naleznete vždy aktuálně na našich internetových stránkách. Ještě jednou chci poprosit, pokud máte kontakt na někoho z našich věřících, kdo internet nemá, informujte jej buď telefonicky, či mu leták nebo danou zprávu vytiskněte a nějak doručte. Pokud by někdo z našich věřících vážněji onemocněl, dejte nám prosím zavčas vědět, ať se můžeme domluvit na dalším postupu.

Rád bych touto cestou poděkoval všem, kteří nás již v době výpadku příjmů ze sbírek finančně podpořili, a prosím dle možnosti o další finanční pomoc. Mé poděkování platí i těm, kteří nám pomohli zprovoznit internetové přenosy bohoslužeb a podílejí se na nich.

Se srdečným pozdravem a s kněžským požehnáním pro tyto sice těžké,
ale zároveň milostiplné dny

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Dopis generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho věřícím v době epidemie

(zdroj: *fsspx.news*; německá verze)

Dopis generálního představeného z 18. března 2020, který je adresován všem věřícím uzavřeným ve svých domovech, kteří kvůli koronaviru nemají přístup k Nejsvětější Svátosti oltářní

Drazí věřící,

v tomto okamžiku zkoušky, jenž je pro Vás všechny jistě těžký, mi leží na srdci, abych Vám sdělil několik následujících úvah.

Nevíme, jak dlouho bude trvat současný stav, a zejména nevíme, jak se věci vyvinou v následujících týdnech. V konfrontaci s touto nejistotou je nejpřirozenějším pokušením zoufale hledat záruky a vysvětlení v komentářích a hypotézách těch nejschopnějších „expertů“. Často si však protiřečí tyto hypotézy, které nyní přicházejí ze všech stran a zvyšují zmatek místo toho, aby přinesly alespoň trochu klidu. Bezpochyby je pevnou součástí této zkoušky nejistota. Záleží na nás, abychom z ní dokázali vytěžit užitek.

Jestliže Boží prozřetelnost dovolí nějakou katastrofu či zlo, činí tak vždy za účelem dosažení většího dobra, které se přímo nebo nepřímo týká našich duší. Bez tohoto podstatného předpokladu se ocitáme v nebezpečí, že si budeme zoufat, neboť tehdy nás epidemie či jiná katastrofa, anebo jakákoliv zkouška vůbec, zastihne vždy nedostatečně připravené.

Co nám chce Bůh za tohoto stavu věcí sdělit? Co od nás očekává v této mimořádné postní době, kdy, jak se zdá, sám rozhodl, jaké oběti máme přinášet?

Obyčejný virus je schopen srazit lidstvo na kolena. V epoše velkých výtobytků vědy a techniky je to zejména lidská pýcha, kterou sráží na kolena. Moderní člověk, který je tak pyšný na svoje výtobytky, který pokládá kabely a optická vlákna na dno oceánu, který staví letadlové lodě, atomové elektrárny, mrakodrapy a počítače, tento člověk je bezmocný vůči neviditelnému viru. Povýk sdělovacích prostředků v posledních dnech a strach, který možná máme i my sami, nám nesmí zabránit v porozumění této

dalekosáhlé a pro prostá a čistá srdce snadno pochopitelné lekci, tomuto znamení času. Boží prozřetelnost nás i dnes poučuje skrze události. Lidstvo – a každý z nás – má konkrétní historickou možnost se vrátit do reality, ke skutečnosti a vyjít z virtuálního světa, utkaného ze snů, mýtů a iluzí.

Když toto poselství přeložíme do evangelních výroků, pak odpovídá slovům Ježíšovým, jimiž nás vyzývá, abychom s ním zůstali co nejužěji spojeni, neboť bez něho nemůžeme činit nic ani vyřešit jediný problém (srov. Jan 15,5). Naše nejistá doba, čekání na nějaké řešení a pocit bezmocnosti a slabosti nás musí vést k tomu, abychom hledali Pána, vzývali ho, prosili ho o odpuštění, k němu se modlili s ještě větší horlivostí a sami se především zcela odevzdali Boží prozřetelnosti.

K tomu přistupuje ztížená možnost a někde dokonce nemožnost svobodné účasti na mši svaté, což ještě zvyšuje tvrdost této zkoušky. Ale v našich rukou zůstává přednostní prostředek a zbraň mocnější než stísněnost, nejistota či panika, jež může vyvolat krize způsobená koronavirem: jedná se o svatý růženec, který nás spojuje s blahoslavenou Pannou Marií a s nebem.

Nadešel okamžik, abychom se ve svých domovech modlili růženec systematictěji a s větší horlivostí než obvykle. Neztrácejme čas před obrazovkami a nenechme se zachvátit mediální horečkou. Když se budeme muset smířit se zákazem vycházení, proměňme své domácí vězení ve svého druhu radostné rodinné exercicie, během nichž si opět najdeme čas a místo pro modlitbu a přiznáme jí důležitost, kterou si zaslouží. Přečtěme si evangelium od začátku do konce, rozjímejme je v klidu, slyšme je v pokoji: slova Božského Mistra jsou ta nejučinnější, neboť lehce pronikají až k rozumu a do srdce.

Ted' není vhodná chvíle, abychom k sobě nechali pronikat svět, nyní, když nás okolnosti a opatření úřadů od světa oddělují! Využijme pro sebe této situace. Dejme přednost duchovním věcem, které žádný virus nemůže napadnout; shromažďujme si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez. Neboť kde je náš poklad, tam bude také naše srdce (srov. Mt 6,20–21).

Čerpejme užitek z této příležitosti, abychom zlepšili svůj život, přičemž se odevzdáme Boží prozřetelnosti. A nezapomínejme se modlit za ty, kteří v tuto chvíli trpí. Měli bychom poroučet Pánu všechny ty, pro něž se přibližuje den soudu, a prosit ho, aby měl slitování s tolika našimi současníky, kteří nedokážou z aktuálních událostí vyvodit pro svou duši náležité poučení. Modleme se za ně, aby se po překonaných zkouškách nevrátili ke starému způsobu života bez toho, že by něco změnili. Epidemie vždy sloužily k tomu, aby vlašné přivedly opět k náboženské praxi,

k myšlence na Boha a k ošklivosti vůči hříchu. Máme povinnost vyprošovat tuto milost pro každého našeho spoluobčana bez výjimky, včetně – a především – těch pastýřů, jimž chybí duch víry a kteří již nejsou schopni rozpoznat Boží vůli.

Neztrácejme odvalu; Bůh nás nikdy neopustí. Kéž dokážeme v srdci rozjímat s plnou důvěrou slova, která Matka Církev vkládá do úst knězi v dobách nakažlivých chorob: „Bože, jenž nechceš smrt, nýbrž pokání hříšníků, shlédni milostivě na svůj lid, jenž se k tobě vrací, abys, jelikož ti oddaně slouží, metly svého hněvu od něho milostivě vzdálil.“

Všechny Vás u oltáře poroučím otcovské ochraně svatého Josefa. Ať Vám Bůh žehná!

Don Davide Pagliarani

Prohlášení brněnského děkanství k mimořádnému opatření vlády ze dne 12. března 2020

Drazí věřící,

ČBK rozhodla, že „v souvislosti s nouzovým stavem, vyhlášeným dnes vládou ČR, kdy je omezen počet účastníků shromáždění, včetně náboženských, na 30 osob, se prakticky ruší veřejné bohoslužby a další církevní akce.

Toto opatření je zcela mimořádné, a vyžaduje si tedy mimořádná řešení. Všichni věřící jsou z tohoto důvodu do odvolání dispensováni od fyzické účasti na nedělních bohoslužbách. Bohoslužby je možné sledovat ve sdělovacích prostředcích a den Páně slavit v rodinném kruhu. Zůstává zachována možnost individuálního přijetí svátostí v kostelích, které zůstanou v rámci možností otevřeny“.

Analogicky k tomuto rozhodnutí platí následná pravidla i pro apoštolát našeho Kněžského bratrstva. Dispense od nedělní účasti na mši svaté platí lokálně pro celou Českou republiku, tedy i pro všechny věřící tradice. Mši svatou, slouženou v brněnské kapli Královny posvátného růžence, která nebude veřejně přístupná, bude možno sledovat v neděli v 10.00 hodin na

našich internetových stránkách. Pro počáteční eventuální technické problémy prosíme o pochopení. Svátost pokání a sv. přijímání bude možno přijmout po domluvě v neděli odpoledne a v průběhu týdne v rámci mše svaté, sloužené v Brně od pondělka do soboty v 7.00 a v 8.00 hodin. Je samozřejmé, že do kaple nebude vpuštěno nikdy více než 29 věřících. Všechny ostatní mše svaté na všech místech ČR odpadají. V případě potřeby jsme připraveni po domluvě nejlépe skupiny věřících poskytovat svátosti pokání a Eucharistie na celém území ČR, ovšem bez sloužení mše svaté.

Vzhledem k absenci nedělních sbírek při mši svaté chci požádat dle Vašich možností o příspěvek na náš apoštolát na bankovní účet, neboť větší část pravidelných výdajů se nemění. Za pomoc Pán Bůh zaplat'.

V modlitbě se chceme sjednocovat s následujícími úmysly českých biskupů: „Připojme se k těm, kteří se už začali spojovat každý večer ve 20 hodin v modlitbě za ukončení epidemie, za všechny nemocné a jejich ošetřovatele, za ty, kdo v současné tíživé situaci rozhodují o osudech lidí, za překonání strachu, za pomoc pro všechny zasažené, za odpuštění hříchů i usmíření Boha, za to, abychom byli opravdovými křesťany, kteří nejen věří v život věčný, ale také s ním počítají, abychom byli svědky a prostředníky Boží lásky. Společná modlitba je nejsilnější zbraní, kterou máme. Mysleme na předky, kteří vyprosili ukončení moru a z vděčnosti pak stavěli mariánské sloupy a kostely.“ Vzpomínejme tedy v modlitbě umírající a trpící, „zvláště ty, kteří Ježíšovo milosrdenství nejvíce potřebují“, přinášeje zadostiučinění za bezbožnost a hříchy v současném světě, jež zasluhují Boží tresty, prosme za obrácení všech národů k jediné pravé Církvi Kristově. Jen tak svět může nalézt pokoj a požehnání, jak o tom skrze svaté vizionáře hovořila Panna Maria ve Fatimě. V tomto duchu se modleme posvátný růženec a zasvěcení Českých zemí Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

O aktuálních změnách a přenosech bohoslužeb z Brna naleznete informace na našich internetových stránkách.

Toto prohlášení bylo projednáno se superiorem distriktu P. Stefanem Freyem.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX – děkan

Prohlášení brněnského děkanství k dalším opatřením vlády ze dne 15. března 2020

Drazí věřící,

po dobu zákazu volného pohybu osob (nyní platí do 24. března) nebude možno navštěvovat v Brně mši sv. v 7.00 a v 8.00 hod. V případě potřeby jsme připraveni udělovat svátosti individuálně po domluvě.

Včera večer jsme začali s internetovým přímým přenosem modlitby posvátného růžence a kompletáře, která začíná vždy ve 20:00 hod., a zveme Vás k připojení se k této společné modlitbě rodiny katolické tradice. Naskenovaný Kompletář najdete v knihovně na našich stránkách.

Budeme pokračovat v přímých přenosech mše sv., na svátek sv. Josefa 19. března v 18.00, v neděli Laetare v 10.00, na svátek Zvěstování Panny Marie 25. března v 18.00 a výročního Requiem na památku úmrtí našeho zakladatele 26. března rovněž v 18.00 hod. Ostatní termíny zveřejníme dle aktuální situace.

Chtěl bych Vás požádat, abyste situaci sledovali při zachování zdravého rozumu a katolických principů. Svatá theologie nás učí, že „gratia supponit naturam – milost staví na přirozenosti“, tedy zdravé přirozenosti, a je třeba se vyvarovat nějakého supranaturalismu. Buďme vděční za opatření vlády k ochraně životů a zdraví našich občanů a zachovávejme je. Tím, že se vláda snaží dělat přes veškeré lidské slabosti a pochybení rozumná opatření, naplňuje povinnost pečovat o obecné blaho. Věc jsem konzultoval s lékaři, ostatními zdravotníky a sociálními pracovníky v našich řadách a nikdo z nich není názoru, že opatření v České republice jsou nerozumná, a jak víte, já vždy ctím profesionalitu, názory lidí, kteří nejsou vzděláni v oboru, pro mne nejsou směrodatné. Jako katoličtí křesťané se však na věc primárně musíme dívat z pohledu víry. Každé utrpení, nemoci, smrt jsou tresty za hříchy, které musíme odčiňovat pokáním a modlitbou a přinášením oběti našeho Pána Ježíše Krista, jež je nejmocnějším prostředkem smíru a zadostiučinění před Hospodínem. V tomto našem snažení nikterak nejsme opatřeními vlády omezeni, modlit se můžeme bez omezení, mši sv. slouží všichni kněží tradice denně jako obvykle a věřící se s ní mohou duchovně sjednocovat. Varujme se modernistického pohledu na mši svatou, jako by mše svatá bez účasti věřících měla menší hodnotu a přinášela méně milostí.

Tento pohled je důsledkem pojmání mše svaté jakožto zbožného *pikniku*, který bez *prima party* nemá smysl. Objektivní míra milosti ze mše svaté je dle naší katolické víry vždy stejná, její přijímání se však liší dle míry zbožnosti a typu účastí. Bůh v řádných situacích váže své milosti na plnění řádných podmínek, v mimořádných situacích užívá mimořádných způsobů. A to, že je omezeno sloužení NOM, není nutně negativum, alespoň je Bůh méně urážen všemi excesy, znesvěcováním Nejsvětější Svátosti apod. Jak by bylo krásné, kdyby všichni kněží využili tento čas k návratu k celebraci tradiční mše, a až se otevřou brány kostelů, tak by bylo Bohu děkováno vskutku katolickou bohoslužbou, a jak pevně doufáme, Panně Marii za ochranu obnoveným Mariánským sloupem v srdci naší Matičky Stověžaté. Modleme se za to, jak svatý Pavel píše, „horleme o lepší dary“, pak se naplní i jeho další slova, že „těm, kdo Boha milují, vše prospívá k dobrému“.

Nesme všechny těžkosti jako oběť v duchu křesťanského optimismu, který je optimismem milosti a spásy.

S kněžským požehnáním a srdečným pozdravem

P. Tomáš Stritzko FSSPX - děkan

List generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho přátelům a dobrodincům č. 89

(přeloženo z oficiální německé verze)

Milí věřící, přátelé a dobrodinci,

již dávno jsem Vám chtěl napsat těchto pár slov. Skutečnost je taková, že se momentálně nacházíme mezi dvěma významnými výročími: Jednak byla před padesáti lety zavedena nová mše a s ní bylo věřícím vnuceno nové pojetí křesťanského života, které má být přizpůsobeno takzvaným

současným požadavkům. Na druhé straně v tomto roce slavíme padesáté výročí založení Kněžského bratrstva sv. Pia X. Rozumí se samo sebou, že obě tato jubilea mají k sobě značně úzký vztah, protože ona první událost vyvolala přiměřenou reakci. Kromě toho bych s Vámi chtěl hovořit, abych vyvodil některé závěry s platností pro budoucnost; ale nejprve bych se rád vrátil v čase ještě dále, neboť tento konflikt, jenž se projevil před padesáti lety, ve skutečnosti začal již během veřejného života našeho Pána Ježíše Krista.

Když totiž náš Pán apoštolům a zástupům, které mu naslouchaly v Kafarnaum, poprvé, a sice jeden rok před svým utrpením, předpověděl velký dar mše svaté a Eucharistie, někteří se od něho odloučili, zatímco jiní k němu o to nezlomněji přilnuli. Je to paradox, ale bylo to právě pojetí Eucharistie, které vyvolalo první „schisma“ a současně přimělo apoštoly k tomu, aby se definitivně přidrželi osoby našeho Pána.

Takto svědčí svatý Jan o slovech našeho Pána a o reakci jeho posluchačů: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já živ jsem skrze Otce, tak i ten, kdo jí mne, živ bude skrze mne. Toto jest chléb, jenž s nebe sestoupil, ne jako otcové (vaši) jedli manu a zemřeli. Kdo jí chléb tento, živ bude na věky. To pověděl uče v synagoze v Kafarnaum. Tu mnozí z učedníků jeho uslyševše to řekli: ‚Tvrdá jest ta řeč; kdo ji může poslouchat?‘ (...)* Od té doby mnozí z učedníků jeho odešli zpět a nechodili již s ním“ (Jan 6,57–61.67).

Pokusme se zodpovědět tři otázky, které se vzájemně doplňují. Proč se Židé pohoršovali a co následně odmítli? Co ze svého hlediska odmítá moderní křesťan? Co musíme dělat, abychom se i my nedopustili této staré chyby?

Evangelium podává zprávu o tom, že Židé byli pobouřeni, protože nechápali, jak jim náš Pán může dát svoje tělo k jídlu. A náš Pán místo toho, aby jim vzhledem k této těžkosti podal rozumově přístupnější vysvětlení, trval ještě více na svých slovech a opakovaně zdůrazňoval nutnost jíst jeho tělo a pít jeho krev, aby měl člověk věčný život. To, co Židům chybělo, byla vlastně připravenost a důvěra k tomu, aby se nechali naším Pánem vést, a to i navzdory zázraku, jehož také oni byli svědky (srov. Jan 6,5–14). Jedním slovem, chyběla jim víra, skrze kterou Otec uvádí duše do tajemství spásy: „*Neboť to jest vůle Otce mého (který mne poslal), aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v den poslední*“ (Jan 6,40). Tím Židé už nyní odmítli to, co o rok později odmítnou s konečnou platností: zavrhl oběť kříže, jejímž pokračováním je mše svatá, a její ovoce,

totiž svatou Eucharistií. Předem odmítli ekonomii kříže, kterou lze pochopit jen z hlediska víry. Pro ně bude kříž pohoršením, stejně jako pro ně byla pohoršením slova našeho Pána, jimiž předpověděl Eucharistií. Jedná se tedy o dvě vyjádření jednoho a téhož „pohoršení“. A opravdu, nemůžeme milovat Eucharistií, pokud nemilujeme kříž, a nemůžeme milovat kříž, pokud nemilujeme Eucharistií.

A co odmítá ze svého hlediska moderní křesťan? Také on se vzpírá přijmout ekonomii kříže, tj. včlenit se do oběti našeho Pána, která se obnovuje na oltáři. Tento způsob uvažování ho dnes znovu pobuřuje. Již nedokáže pochopit, jak by mohl Bůh po něm něco takového žádat, neboť už nerozumí tomu, jak Bůh Otec mohl žádat od našeho Pána, aby zemřel na kříži. Tím se neodvolatelně mění jeho představa o křesťanském životě. Nadále nepřijímá myšlenku o doplnění na sobě samém toho, co ještě zbývá z Kristova utrpení (srov. Kol 1,24). Takto se duch kříže pozvolna nahrazuje duchem světa. Niterné přání vidět vítězství kříže ustupuje neurčitému přání vidět lepší svět, Zemi důstojnější pro život, úctu před ekosystémem, lepší lidstvo, aniž by člověk ještě vůbec věděl, s jakým cílem a jakým způsobem. Jestliže tedy tato nová perspektiva, která je modernímu křesťanovi vlastní, nemá smysl a vede k náboženské lhostejnosti, ztrácí celá Církev se svou hierarchií a svými věřícími oprávnění k existenci, upadá do hluboké krize a následně se zoufale snaží stanovit si nějaké nové poslání ve světě, protože se vzdala vlastního poslání, které usiluje pouze o vítězství kříže skrze kříž. V tomto novém pojetí křesťanského života a Církve nemá již mešní oběť nutně místo, neboť ho již nemá ani sám kříž. Proto dostane Kristovo tělo a jeho krev, které mají lidé jíst a pít, aby měli věčný život, nový význam. Nová mše není jen nový obřad, ale je to poslední výraz nevěry vůči kříži, jak jej náš Pán kázal Židům a jak jej apoštolové kázali mladé Církvi. Zde se nachází současně i klíč k objasnění posledních padesáti let církevních dějin a většiny omylů a herezí, které ohrožovaly Církev během dvou tisíc let.

Ale co tedy musíme dělat v roce 2020, abychom zachovali ducha kříže a bezpodmínečnou lásku k Eucharistií? Neboť dříve či později dostihne totéž pokušení, jež odloučilo Židy od našeho Pána, jiným způsobem i nás a náš Pán se nás zeptá, jako se zeptal apoštolů: „*Chcete i vy odejít?*“ (Jan 6,68). Jak můžeme být stále připraveni odpovědět jako Petr: „*Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova života věčného a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, Syn Boží*“ (Jan 6,69–70)?

Odpověď na tuto základní otázku se nachází v pravé účasti na oběti mše svaté a ve skutečně eucharistickém životě. Mše svatá obnovuje naše duše v té míře, v jaké vstupujeme do tajemství kříže a osvojujeme si ho, nejen tím, že se účastníme obřadu, který vyjadřuje naši víru v oběť, ale tím, že do této oběti vstupujeme natolik, že se dokonale stává naší vlastní a současně dokonale zůstává obětí našeho Pána. Abychom toho dosáhli, abychom sebe obětovali s naším Pánem, je v první řadě nezbytné upřímně přijmout kříž se všemi jeho důsledky. Jde o to ode všeho se odpoutat, abychom s naším Pánem a skrze něho mohli obětovat skutečně všechno: své já, svou vůli, své srdce, své snahy, své ctižádostivé plány, své náklonnosti, jedním slovem to, co jsme a co máme, dokonce i svá zklamání.

S takovým postojem jsme i v Synu, když se Syn obětuje Otci, neboť kříž nás s ním sjednocuje a umožňuje, aby naše vůle byla s jeho vůlí jedno. Tímto způsobem jsme připraveni k tomu, abychom byli spolu s ním obětováni Otci. Otci nemůžeme sebe vpravdě obětovat, nejsme-li jedno s Kristem. Pouze tímto sjednocením s božskou obětí získává naše sebeodevzdání velkou hodnotu. A toto se může uskutečnit jedině během mše svaté a skrze ni.

A po tomto úplném sebeodevzdání, které se při každé mši sv. obnovuje, jsme schopni naopak i úplně vše přijmout: je to svatá Eucharistie, ovoce oběti, v níž se obětuje sám Syn a v níž my obětujeme sebe s ním. Eucharistie nás očisťuje, rozmnožuje v nás odpor ke světu a posvěcuje nás; to za předpokladu, že na naší straně není žádná překážka pro naprosté odpoutání se, které je předběžnou podmínkou této proměny. To je mše svatá, a proto je třeba každý den nově odhalovat její hodnotu. Po padesáti letech musíme ve stále větší míře nově odhalovat velikost milosti, kterou jsme obdrželi skrze mši svatou všech dob a které se nám bude dostávat i nadále.

Možná to vypadá rozporuplně: Na jedné straně pro nás zůstává mše svatá stále ještě předmětem boje, v němž nesmíme šetřit námahou; na straně druhé vyvolává proměnu, kterou působí v naší duši, nevýslovný pokoj, jehož původcem může být jen náš Pán. Skutečně ten, kdo přijímá našeho Pána a žije v něm, pozvolna ztrácí každou jinou touhu. Především již nemá strach, že něco ztratí, dokonce ani svůj život. Proto není v jeho duši nic, co by neodpovídalo Boží vůli. Proto se duše proměněné mší svatou a Eucharistií nedotýká obvyklá úzkost, která vzniká ze zápasu mezi starým a novým člověkem. Tato duše žije v pokoji, uklidněná svatým přijímáním:

„*Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává*“ (Jan 14,27).

Svaté přijímání nás proměňuje také, a to především skrze sjednocení s naším Pánem, které působí. Neboť veškerá svatost a veškerý duchovní život je shrnut v tomto niterném sjednocení s ním a vše, co nesměřuje k tomuto sjednocení, není nic než prázdné řečnění. Koneckonců je to to jediné, na čem mu záleží, a je to i důvod, proč založil svou Církev. Chce jen jedno: aby toto sjednocení bylo dokonalé a neměnné po celou věčnost: „*Otče, chci, aby, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli slávu mou, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval před stvořením světa*“ (Jan 17,24).

Svatou Eucharistií Pán zahajuje toto sjednocení a již nyní připravuje věčnost. Eucharistie je skutečně záruka věčného života a prostředek, jímž začíná tento život zde na zemi. Kdo ji přijímá s náležitou duševní dispozicí, je si velmi dobře vědom toho, že v přijímání je skryt zárodek věčného života. Svate přijímání v nás zvyšuje ctnost naděje, neboť každé přijímání v nás zvyšuje touhu po věčném životě a pokaždé nás hlouběji vkořeňuje do ráje. Věčnost je totiž sjednocení s naším Pánem, které nikdy neskončí, neboť on zcela a dokonale naplní naše duše, protože bude navždy všechno ve všem. Věčnost jsou dlouhé a trvalé Velikonoce, v nichž náš Pán stejně jako v den svého vzkříšení opět zjeví svou slávu a dovolí nám se na jeho radosti a slávě podílet; přičemž tento podíl našich duší na jeho – nyní skryté – radosti a slávě začíná již prostřednictvím našeho sjednocení s Kristem skrytým v Eucharistii.

Musíme z toho všeho žít, musíme být prodchnuti touto láskou ke mši svaté a svaté Eucharistii. Musíme ji předávat ostatním, především těm nejmladším, neboť ti stojí často před strašnou volbou mezi naším Pánem a světem. A budou připraveni zvolit našeho Pána v té míře, v jaké rozpoznají u svých starších sourozenců tu bezpodmínečnou lásku k Eucharistii, kterou nelze zprostředkovat v teoretické hodině výuky, ale životem, který je skutečně křesťanský a zcela proniknutý tímto ideálem. Mše svatá je mnohem více než obyčejný obřad, na kterém lpíme, jak nám předhazuje mnoho nevěřících. Mše svatá je náš život, protože Kristus je náš život. Od něho se všeho nadějeme a mimo něho nic neočekáváme. A všechno, co od něho očekáváme, nacházíme určitě každý den ve svaté Eucharistii: „*Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nebude lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízniti nikdy*“ (Jan 6,35).

To je cesta, na které se musíme neustále obnovovat, abychom si zachovali ducha kříže, který je současně duchem pokání a radosti, umrtvování a života, pohrdání světem a lásky ke svaté Eucharistii. Takto musíme připravovat Velikonoce: ty Velikonoce, které budeme slavit za několik týdnů, ale také – a především – ty, které budeme slavit na věčnosti.

Bůh Vám žehnej!

Menzingen, 1. března 2020, o první neděli postní.

P. Davide Pagliarani
generální představený

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX v Brně na svátek sv. Tomáše Akvinského 7. března 2020

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Vysoce důstojný otče superiore, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, na svátek svatého Tomáše Akvinského bývá zvykem, že po mši svaté s krátkým kázáním mívám pro studenty katechezi s komentářem některé téze svatého Tomáše. Ale protože jsem Vás dnes po mši svaté pozval na skleničku a menší pohoštění, které je připraveno na sýpce, jistě mi odpustíte, když dnešní kázání budu věnovat myšlenkám svatého Tomáše v komentáři k Aristotelově Metafyzice.

Svatý Tomáš píše: „*Quaelibet res naturalem intentionem habet ad suam propriam operationem. – Jakákoliv věc má přirozený sklon k sobě vlastní činnosti.*“ Tak například masožravá rostlina žere hmyz, růže voní, puška střílí. Tato *sobě vlastní činnost* je pro danou věc charakteristická. Platí to i pro člověka, o kterém praví svatý Tomáš: „*Propria autem operatio hominis, in quantum homo, est intelligere. – Vlastní činnost člověka, nakolik je pak člověkem, je přemýšlet. Tím se člověk od všeho ostatního odlišuje.*“ Tím se tedy člověk odlišuje i od zvířat, tím je člověk obrazem Božím. Proto proletarizace člověka v nehlubší podstatě tkví v tom, že se stává bezduchou ideologickou masou, přestává přemýšlet a vykonává činnosti, k nimž je

manipulován, aby když dostane potravu a volno ve výběhu, plnil pro chovatele, tedy manipulátora, užitečné funkce. Druhá sloka Písně práce začíná: *Když podobal se zvířeti ...*, a k tomu se člověk jakoukoliv ideologizací, nejen tou marxistickou, socialistickou, vrací, stává se živočichem a přestává být obrazem Božím.

Svatý Tomáš píše dále: „Přirozeně se touha člověka kloní k přemýšlení a v konsekvenci k vědění.“ Touha po vědění, po poznání je tedy vlastností duše, která člověka oživuje k lidskému bytí, naopak nezřízené touhy těla, které nás *obšťastňují* v důsledku dědičného hříchu a hříchů osobních, neuspořádaná tělesnost, k níž nás ponouká ďábel, člověka odlidšťují. Člověk se nestává ani dobrým zvířetem, protože zvíře svůj cíl daný Stvořitelem ve své živočišnosti naplňuje, ale člověk ho míjí, protože opustil přirozený cíl lidské přirozenosti – být bytostí, v níž mohutnosti duše, tedy rozum a vůle, vládnou tělu.

Z výše řečeného vyplývá, že *vědění, které není pro konkrétní praktický užitek, není marností, protože přirozená touha nemůže být marností. Naopak, moudrosti je vlastní znát nejuniversálnější a prvotní příčiny věcí.* V tom se tedy nejlépe projevuje autentická činnost člověka. Svátý Tomáš dodává: „Říkáme, že onen je více moudrý ve všem vědění, kdo je schopen označit příčiny nějaké věci a učit o ní, kdo má o ní větší jistotu, než ji mají ostatní.“ Svátý Tomáš má samozřejmě na mysli jistotu získanou na základě důkazů. Hovoříme-li o poznání, jde vždy o poznání pravdy jakožto *shody poznání se skutečností*, a ne o nějaký pocit, přesvědčení, tvrdošíjně tvrzení bez důkazů či ideologizaci, jež nerespektují svrchovanost rozumu při procesu poznávání.

K poznání nejvyšších příčin docházíme *in artibus liberis*, ve svobodných oborech, pěstovaných pro vědění samé, a ty se dle svatého Tomáše podobají svobodnému člověku – sv. Tomáš zde k příměru používá vztah svobodných římských občanů a otroků –, jenž pracuje dle své vůle sám pro sebe. Tím se liší *ab artibus servilibus*, od oborů služebných, které se pěstují pro konkrétní užitek a tím se podobají otrokům, sloužícím svému pánu. Pokrok a pevné vědění ve svobodných oborech pak vede k harmonickému pokroku i v oborech služebných, pokud však podlehnou rozvratu obory svobodné – filosofie a theologie –, tak dochází k nezřízeným aktivitám a nekontrolovanému bujení v oborech služebných, které se stávají záhubné pro lidskou přirozenost. Lze to přirovnat v politické rovině k ochlokracii, k vládě spodiny, rozvracející veškerý pořádek a řád ve společnosti, kdy se vlády ujmu ti, kteří jsou nejméně způsobilí. Rozvrat řádu a pořádku ve

vědě může jít ruku v ruce s velkou dokonalostí a skutečně vysokou vědeckou úrovní služebných oborů, což je realitou současnosti. Vezmeme-li příklad z jaderné fyziky, tak díky pokroku v ní je člověk schopen zničit jadernými zbraněmi sám sebe, v důsledku pokroku v počítačové technice lze destabilizovat a manipulovat široké masy obyvatelstva, elektronickým ovládním bankovního sektoru několik málo lidí ke svému mocenskému a finančnímu prospěchu může kontrolou finančních toků a podporou různých ideologických skupin velmi operativně působit utrpení, smrt a zotročování mnoha miliónů lidí, rozněcovat války a masovou nenávisť mezi národy a uvnitř jednotlivých národů. Racionální reakcí není před poznatky služebných oborů strkat hlavu do písku, držet se toho, že země je placatá, věřit, že fungování počítačů působí ďábel, dogmatizovat přírodovědecké omyly středověku, jak se to například rádo dělává s neudržitelnými úvahami svaté Hildegardy, která nebyla méně svatá jenom proto, že se v některých poznatcích mylila, že připisovala některým kamenům přirozené síly, jež nemají, a že neuměla vařit. Skutečné poznatky musíme přijímat, správně zařadit a užívat, to je odkaz svatého Tomáše a všech svatých katolických učenců.

Tyto úvahy nejsou jen teoretické, alebrž mají konkrétní užití pro náš život, pro orientaci v současném světě. Svět byl od pádu do dědičného hříchu do jisté míry vždy soubojem ideologií s životem ducha důstojným člověka jakožto tvora Božího. Vždyť i slavný příklad Sokratův nebyl nic jiného než souboj politické ideologie představitelů athénské obce, kteří polytheistický náboženský systém chránili především jako zdroj své moci a příjmů, s moudrostí Sokratovou, jež se odmítla dát ideologizovat polytheistickými blbinami řeckého pantheonu. Co jiného bylo volání „Veliká je Diana Efezských“, vyprovokované prodejci náboženských *giftshopů*, o čtyři a půl století později? Celé dějiny jsou bojem náboženských, politických a jiných ideologií, provozovaných od těch nejmocnějších až po drobné šmelináře, s životem podle moudrosti, jejímž vrcholem je *Hagia Sofia* – Slovo obsahující plnost veškeré Pravdy. Vtělené Slovo předalo svoji moudrost Církvi a neustále ji oživuje sesláním Ducha Svatého. Církev je ovšem složena z lidí, kteří nejsou imunní proti tomu, aby zjevenou pravdu ideologizovali, místo používání a šíření zneužívali, pod záminkou vědy vytvářeli filosofické a theologické školy, kde jde více o příslušnost k této škole než o poznávání. Známý je příklad souboje dominikánů s jezuitou o nauku o milosti, kdy musel zasáhnout sám papež – spor nerozhodl, nýbrž

zakázal. Už svatý Pavel káral věřící, že *jedni se praví být Petrovi, druzí Apollovi, třetí Pavlovi*.

Nic není svatému Tomášovi cizejší než ideologizace nějaké školy, než aby byl považován za ideologa dominikánské či jiné školy, než stranicví a ideologizace filosofie a theologie. Svatý Tomáš v duchu Sokratově, jeho žáka Platóna, jeho žáka Aristotela a dalších se ptá: „*Quid est verum? – Co je pravdivé?*“ Ptá se všech, ptá se antických myslitelů, arabského muslima Averroa, ptá se církevních otců, ptá se současníků. Zvažuje, prokazuje, vyvrací omyly a dokazuje pravdu. Jako každý člověk se někdy mylí, sám některé omyly z raných prací později koriguje a ostatní zanechává jako zorané a zaseté pole svým následovníkům. Pole svatého Tomáše je pole scholastiky, vědecké metody, která vede k poznání. Toto pole, tato metoda a založení tohoto pole, úrodného velkostatku, je odkazem svatého Tomáše Akvinského. Tento velkostatek přenechal svatý Tomáš své milované Církvi, i my jsme jeho spoludědici. Nic však nebylo svatému Tomášovi cizejší než ideologizace nějaké theologické školy, než všechny tyto -ismy včetně takového neotomismu, který se snaží dogmatizovat všechny výroky svatého Tomáše, vzletnou duši andělského doktora uzavřít do svěrací kazajky naukové ideologie a nemá s návratem ke zdravé filosofii a theologii svatého Tomáše mnoho společného. Kdyby se s těmito učenci setkal svatý Tomáš, tak by se jich určitě zeptal, jaké důkazy mají pro tu či onu nauku, a vědecky by jim prokázal, že dle současných poznatků je nucen své závěry upravit, upřesnit, a u nejednoho profesora by se projevil před tímto Titánem vědy inteligenční deficit. Svatý Tomáš se za neomylného nikdy nepovažoval, to by odporovalo jeho dokonalé pokoře, ale pro svoji otevřenost všem dostupným důkazům se mylil málo. Předal nám velmi dokonalý souhrn filosofických a theologických poznatků a metodu zkoumání v těchto oborech, proto byla vedle Písma svatého jeho Suma theologická na Tridentském koncilu položena na oltář jako symbol plnosti tradice Církve.

Na konec si dovolím položit provokativně otázku: Kde by byl svatý Tomáš dnes, kdyby byl naším současníkem? Je to hypotetické, ale přesto. Určitě by nebyl modernistickým theologem koncilu, neboť by bez problému rozpoznal, že tyto nauky odporují zjevené pravdě. Na to ostatně stačí zdravý rozum a katechismus. Byl by tedy katolíkem, jako jím byl i kdysi. Ale asi by nebyl ani vlajkonošem různých tradiídeologií, jež se zabývají tak důležitými problémy, jako je záclona na hlavě, bíret mimo hlavu, vlečka za hlavou, spiknutí světové, spiknutí v Bratrstvu, předstírané spiknutí kamuflující skutečné spiknutí spiknutých spiklenců či nespiklenců, nevěřil by v církevně

politické řešení věroučné krize, kdyby měl chuť, dal by si slanečky, které měl rád, i když to neodpovídá bio životnímu stylu, jedl by jahody přesto, že dle zaručeně pravých vývodů svaté Hildegardy je to smrtelně nebezpečné, byl-li by nemocen, šel by k doktorovi, a ne k léčiteli, nebyl by vyznavačem ani bigotního kreacionismu, ani modernistického evolucionismu, nezajímal by se o tradieologickou esoteriku včetně homeopatie, přepólovávačů vody a jiných pseudovědeckých pověr a za vrchol umění by nepovažoval malůvky a plastiky katolického Disneylandu à la Strážná věž. Byl by fascinován novými vědeckými poznatky, fyzikou, genetikou, astronomií, zkoumal by je ve světle nauky Církve a tak by pracoval na obnově všeho v Kristu. O sobě by prostě řekl to, co vyznal náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre: „Jsmo katoličtí křesťané, nic víc, nic méně.“ Tím byl celý život, tím by byl vždy a je i dnes oslaven na nebesích.

Prosme svatého Tomáše, aby nám vyprosil uchování zdravého rozumu, uchování lásky k pravdě, lásky k přemýšlení a poznávání, abychom nebyli žádnými ohlupovanými a ohlupujícími se -isty, abychom prostě zůstali katolickými křesťany.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Odsouzení komunismu **Dopis Msgr. Marcela Lefebvra senegalským katolíkům** **z roku 1950**

(převzato a přeloženo z knihy:

Msgr. Marcel Lefebvre: *Lettres pastorales et écrites*)

Už jsme vás seznámili s oficiálním textem dekretu Svatého officia, potvrzeným Svatým otcem papežem, ze dne 1. července 1949. Domníváme se, že nastal čas, abychom vám k němu předložili krátký komentář společně s několika úvahami a směrnicemi. Tento dekret není ani politického, ani sociálního rázu, je to poučení ve věci víry, neboť se zaměřuje na komunismus jako doktrínu, která spočívá na materialistickém a protikřesťanském základě.

V tomto dekretu nacházíme dvě jasná opatření. První opatření je exkomunikace pro ty, kteří hájí a propagují materialistickou a

protikřesťanskou nauku komunismu. Druhé opatření odnímá svátosti těm, kteří přímo či nepřímo poskytují podporu nauce nebo aktivitě zaměřené proti víře, i kdyby se ohrazovali, že tuto doktrínu nevyznávají, za předpokladu, že jsou si vědomi škodlivosti své pomoci, a i přesto ji svobodně nabízejí.

Je povinností Církve otevřít oči svých dětí, aby viděly, co je nebezpečné pro jejich víru a mravy a v důsledku je může připravit o věčný život. Náš Pán proklínal farizeje a znalce Zákona, kteří pod záminkou náboženství věřící odváděli od přikázání lásky k Bohu a bližnímu.

Jakmile Církev napříč staletími spatřuje nějaké blížící se nebezpečí věčného zatracení svých synů, mateřsky je napomíná k obezřetnosti, a pokud je třeba, hrozí, že toho či onoho vyloučí z ovčince, pokud bude pohoršením pro své bratry.

Dnes stojíme tváří tvář nebezpečí zvrhlého učení, jež se šíří po celém světě v různých podobách a které nazýváme komunismem. Hlava Církve, která stále bdí, nás varuje, abychom byli na pozoru. Pod vnějším zdáním obrany chudých a utlačovaných a pod maskou ušlechtilých idejí rovnosti a svobody odhalujeme u komunismu nenávist k Bohu, zotročení člověka, absenci veškeré zbožnosti a lásky k Bohu. Po dlouhých letech váhání a čekání, zda skutečnost potvrdí tato slova, Svatý otec papež i navzdory bolesti, kterou mu působí možné nepochopení ze strany některých jeho dětí, odsuzuje komunismus jako učení, které musíme považovat za ohavné, neboť stojí proti všemu, co je božské.

Co se týče nás, drazí bratři, kteří stále nasloucháme nástupci sv. Petra, kterému náš Pán Ježíš Kristus řekl: „Pas beránky mé, pas ovce mé“, věrně jsme vám předali dekret Svatého officia, v němž je vysloveno odsouzení komunismu a také uvedeny tresty stanovené církevní legislativou pro ty, kteří by se nepodřídili.

Vzhledem k naší starosti o udržení vaší pravé víry, o to, abyste se střežili všeho, co by mohlo narušit vaše pouto ke Kristu a k Církvi a svést vás z cesty, která vede k věčnému životu, jsme u vědomí své velké zodpovědnosti došli k závěru, že vás musíme opakovaně a naléhavě varovat před nebezpečím pro vaši víru, které představuje šíření komunismu v Africe.

Tady se setkáváme se stejnou strategií jako v Evropě. Stoupenci komunismu hlasitě prohlašují, že nemají nic proti náboženství. Ale my již víme až příliš dobře, za co stojí tato ujištění. Jak to říká otevřeně Lenin, vůdci komunismu tvrdí, že nejsou proti náboženství, z propagandistických důvodů. Ale fakta

hovoří jednoznačně: všude, kde se komunismus zahnízdil, bylo náboženství zbaveno svých práv a pak krutě pronásledováno. „Varujte se falešných proroků,“ říká náš Pán, „přicházejí k vám v rouše beránčím, ale uvnitř jsou to draví vlci.“

Komunismus, který je sem přinášén z ciziny, se již několik let s větším či menším úspěchem v Africe zabydluje. Propaguje své neblahé učení a metody pomocí tisku a záludné podpory nabízené určitým hnutím a seskupením. Skrze finanční a materiální pomoc poskytovanou určitým osobnostem, které samy mají snad i dobrou vůli, získává vliv u mnoha málo informovaných Afričanů, u kterých k němu vzbuzuje důvěru tisk plný lží a planých slibů.

Což nečteme v jedněch novinách z Francouzské západní Afriky tento titul: „Našimi učiteli jsou Marx, Engels, Lenin a Stalin“?

Tyto noviny nemohou být vašimi novinami, tito učitelé nemohou být vašimi učiteli. Některé pokyny dávané určitému úseku v jedné oblasti dobře ukazují postoje těch, kteří je vydali: „Činnost křesťanských misionářů a islámských duchovních v této oblasti nemůže zůstat bez odezvy. Ať už jsou to zvěstovatelé poselství Krista nebo Mohameda, jsou nejnebezpečnějšími komplici průmyslových koncernů a správních úřadů v koloniálních oblastech. Vaším prvotním cílem bude tedy zničit tento monstrózní náboženský podvod.

Obecně všude musíte bojovat proti veškerým lživým náboženským představám v názorech lidí, jak v křesťanských vrstvách obyvatelstva, tak v islamizovaných.“

Katolík nemůže následovat takovéto vůdce.

Vůbec nechceme odsuzovat všechno snažení o spravedlivější společnost, o zlepšení sociálních podmínek, o dokonalejší intelektuální a morální rozvoj. Toto snažení bude ještě plodnější, pokud se bude dít v souladu s přirozenými zákony lidského pokroku, vedeným čtyřmi kardinálními ctnostmi spravedlnosti, opatrnosti, statečnosti a umírněnosti. Násilí, nespravedlnost, unáhlenost a nestřídmost jsou v rozporu s civilizací, s kulturou.

Vůbec nechceme diskreditovat uskupení, která spojují síly k dosažení lepších výsledků, když je to na bázi uvedených předpokladů. Ale bylo by tragicky neopatrné spojovat tyto chvályhodné snahy s evropskými politickými skupinami, jejichž učení je zcela v rozporu s pravým rozvojem lidských schopností, který nemůže existovat bez lásky k Bohu a k bližnímu.

A tak je povinností našeho úřadu znovu vás varovat. Doufáme, drazí bratři, že nebudeme muset zakročit vážněji, abychom vám zdůraznili vaši naléhavou povinnost nepodporovat přímo či nepřímo komunistické hnutí. Pokud pravidelně čtete komunistický tisk, pokud schvalujete komunistickou stranu a dáváte jí svůj hlas, i když nesouhlasíte s jejím učením, stavíte překážku pro království našeho Pána Ježíše Krista, který je jediným zdrojem všeho dobra, vší milosti, všech darů, které byly dány lidem na této zemi. Jsme přesvědčeni, že budete poslušni hlasu svého pastýře a za předpokladu této poslušnosti prosíme našeho Pána Ježíše Krista a Jeho svatou Matku, aby na vás i všechny vaše drahé vylili přehojné požehnání.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA KVĚTEN - ČERVEN

Vzhledem k tomu, že nelze předvídat dobu platnosti nařízení státu, aktuální pořad bohoslužeb bude vyvěšen až po jejich ukončení.

Do té doby budou internetové přenosy nedělní mše sv. v 10.00 hod., na vybrané svátky pak dle aktuální informace na našich internetových stránkách. Posvátný růženec bude přenášen denně ve 20.00 hod.

V případě zmírnění opatření státu počítáme s poskytnutím možnosti přistoupit ke svátostem v našich kaplích či domech na místech, kde bývá pravidelně sloužena mše sv. Toto by bylo organizováno v menších skupinách přibližně jednou měsíčně. V Praze bychom využili náš dům v Michli, na místech, kde nemáme žádný objekt (Pardubice, Jablonec, Kroměříž), bychom požádali věřící, aby využili nejbližší možnost. Není třeba se ptát předem, vše s dostatečným předstihem bude ohlášeno na našich stránkách.

Do té doby je důležité užívat možnost duchovního svatého přijímání a vzbuzovat lítost nad hříchy. Lehké hříchy jsou odpouštěny i dalšími skutky zbožnosti, pokáním a užíváním svátostin. V nutných případech je pak možno domluvit přijetí svátosti pokání individuálně v Brně.

Péče o nemocné a umírající

Pokud jsou těžce nemocní v domácí péči, je třeba návštěvu domluvit s námi buď telefonicky, nebo přes e-mail. Tato návštěva je v principu při zachování opatření zavedených státem možná.

V nemocnicích a v hospicích je dle současných opatření dovolena návštěva pouze u umírajících, a to nejbližšími příbuznými a duchovními *registrovaných církví a náboženských společností*. V našem konkrétním případě musí buď nemocný, nebo oprávněná osoba uvést, že nemocný je věřícím Kněžského bratrstva sv. Pia X., což nemusí nijak doložit, ale samozřejmě to musí odpovídat skutečnosti, a požádat ošetřujícího lékaře o návštěvu svého duchovního. Vzhledem k tomu, že stát v mimořádných opatřeních pro tyto návštěvy učinil výjimku, má nemocný na návštěvu duchovního vlastní *církev a náboženské společnosti* nárok a nemůže mu být vnucen duchovní jiný. Věc je samozřejmě nutné prakticky domluvit i s námi.

Právní podklady pro návštěvu duchovního jsou dobře zpracovány ve *Sdělení předsedy rady ČBK pro duchovní službu ve zdravotnictví při nutné návštěvě nemocného* Msgr. Wasserbauerem na stránkách ČBK.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.